

mując 50% kwoty równoważnika określonego w ust. 1 za obiad i po 25% za śniadanie i kolację.

§ 2. 1. Równoważnik pieniężny za ubranie przysługuje poborowemu odbywającemu służbę zastępczą w wysokości 20% równoważnika pieniężnego, o którym mowa w § 1 ust. 1.

2. Pracodawca wypłaca poborowemu równoważnik pieniężny określony w ust. 1 w okresach miesięcznych, w terminie wypłaty wynagrodzeń u pracodawcy.

§ 3. Poborowemu odbywającemu służbę zastępczą przysługuje świadczenie pieniężne w wysokości 84,00 zł miesięcznie.

§ 4. Przepisy rozporządzenia mają zastosowanie do równoważników pieniężnych za wyżywienie i ubranie oraz świadczenia pieniężnego wypłacanego poborowym odbywającym służbę zastępczą, należnych od dnia 1 stycznia 1999 r.

§ 5. Traci moc rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 20 marca 1992 r. w sprawie wysokości równoważników pieniężnych za wyżywienie i ubranie oraz świadczenia pieniężnego wypłacanego poborowym odbywającym służbę zastępczą (Dz. U. Nr 31, poz. 133, Nr 52, poz. 241, Nr 62, poz. 308, Nr 78, poz. 399 i Nr 100, poz. 504, z 1993 r. Nr 59, poz. 277, Nr 83, poz. 391 i Nr 99, poz. 453, z 1994 r. Nr 12, poz. 45, Nr 33, poz. 124, Nr 88, poz. 411, Nr 99, poz. 481, Nr 138, poz. 738 i Nr 140, poz. 795, z 1995 r. Nr 19, poz. 96, Nr 47, poz. 247, Nr 85, poz. 431 i Nr 136, poz. 675, z 1996 r. Nr 24, poz. 111, Nr 56, poz. 255 i Nr 105, poz. 487, z 1997 r. Nr 12, poz. 69, Nr 34, poz. 211, Nr 52, poz. 333 i Nr 120, poz. 761 oraz z 1998 r. Nr 29, poz. 158 i Nr 118, poz. 765).

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Polityki Socjalnej: *L. Komotowski*

669

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 29 czerwca 1999 r.

w sprawie zasad i trybu postępowania właściwych organów w wypadku, gdy liczba osadzonych w zakładach karnych lub aresztach śledczych przekroczy w skali kraju ogólną pojemność tych zakładów.

Na podstawie art. 248 § 2 Kodeksu karnego wykonawczego zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Dyrektor Generalny Służby Więziennej, w terminie 7 dni, przedstawia Ministrowi Sprawiedliwości, prezesom sądów apelacyjnych i wojskowych sądów okręgowych, prokuratorom apelacyjnym i wojskowym prokuratorom okręgowym oraz dyrektorom jednostek organizacyjnych Służby Więziennej informację o tym, że liczba osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych przekracza w skali kraju ogólną pojemność tych zakładów, zwaną dalej „informacją”.

2. Minister Sprawiedliwości przekazuje informację ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych oraz Ministrowi Obrony Narodowej.

§ 2. 1. Prezes sądu apelacyjnego przekazuje niezwłocznie informację prezesom sądów okręgowych i rejonowych z obszaru działania sądu apelacyjnego, a prezes wojskowego sądu okręgowego — odpowiednio prezesom wojskowych sądów garnizonowych.

2. Prokurator apelacyjny oraz wojskowy prokurator okręgowy przekazują niezwłocznie informację podległym im kierownikom jednostek organizacyjnych prokuratury.

§ 3. Po otrzymaniu informacji prezes sądu niezwłocznie zarządza:

- 1) zbadanie spraw, w których skazani na karę pozbawienia wolności nie rozpoczęli jeszcze jej odbywania, celem ustalenia dopuszczalności odroczenia wykonania tej kary,
- 2) podjęcie działań organizacyjnych zmierzających do skierowania przez sąd na posiedzenie spraw, w których dopuszczalne jest odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności, celem rozważenia przez sąd możliwości wydania postanowienia na podstawie art. 151 § 1 Kodeksu karnego wykonawczego.

§ 4. W miarę potrzeby prezes sądu wyznacza sędziego do rozpatrywania spraw dotyczących odroczenia kary pozbawienia wolności oraz czynności, o których mowa w § 3 pkt 1.

§ 5. Nie rzadziej niż raz w miesiącu prezes sądu za pośrednictwem prezesa sądu apelacyjnego, a prezes wojskowego sądu garnizonowego odpowiednio za pośrednictwem prezesa wojskowego sądu okręgowego, informuje Ministra Sprawiedliwości o liczbie osób, co do których sąd orzekł o odroczeniu wykonania kary pozbawienia wolności lub o warunkowym przedterminowym zwolnieniu.

§ 6. Po otrzymaniu informacji kierownik jednostki organizacyjnej prokuratury niezwłocznie podejmuje działania organizacyjne zmierzające do wykorzystania w toczących się postępowaniach uprawnień prokuratora, określonych w art. 21 Kodeksu karnego wykonawczego, w celu ograniczenia liczby osób przebywających w zakładach karnych.

§ 7. Nie rzadziej niż raz w miesiącu kierownik jednostki organizacyjnej prokuratury, za pośrednictwem prokuratora apelacyjnego lub odpowiednio wojskowego prokuratora okręgowego, informuje Ministra Sprawiedliwości o liczbie osób, co do których sąd uwzględnił wnioski prokuratora o odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności lub o warunkowe przedterminowe zwolnienie.

§ 8. Po otrzymaniu informacji dyrektor jednostki organizacyjnej Służby Więziennej podejmuje działania organizacyjne zmierzające do przystosowania dodatkowych pomieszczeń w jednostce do wymogów, jakim powinny odpowiadać pomieszczenia, w których umieszcza się osadzonych.

§ 9. Dyrektor jednostki organizacyjnej Służby Więziennej informuje na bieżąco Dyrektora Generalnego Służby Więziennej o liczbie miejsc w pomieszczeniach, o których mowa w § 8, oraz o liczbie osadzonych umieszczonych w warunkach określonych w art. 248 § 1 Kodeksu karnego wykonawczego.

§ 10. Dyrektor Generalny Służby Więziennej analizuje na bieżąco stan ilościowy osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych, składając nie rzadziej niż raz w miesiącu stosowne informacje w tym zakresie Ministrowi Sprawiedliwości.

§ 11. W wypadku gdy liczba osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych osiągnie stan zgodny z ogólną pojemnością tych zakładów w skali kraju, Dyrektor Generalny Służby Więziennej niezwłocznie powiadamia o tym organy określone w § 1 ust. 1, Minister Sprawiedliwości zaś — organy wymienione w § 1 ust. 2.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: *H. Suchocka*

670

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI

z dnia 29 czerwca 1999 r.

w sprawie warunków otrzymywania przez policjantów dodatkowego wynagrodzenia za wykonywanie zleconych zadań wykraczających poza obowiązki służbowe.

Na podstawie art. 112 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. Nr 30, poz. 179, z 1991 r. Nr 94, poz. 422 i Nr 107, poz. 461, z 1992 r. Nr 54, poz. 254, z 1994 r. Nr 53, poz. 214, z 1995 r. Nr 4, poz. 17, Nr 34, poz. 163 i Nr 104, poz. 515, z 1996 r. Nr 59, poz. 269 i Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 28, poz. 153, Nr 80, poz. 499, Nr 88, poz. 554, Nr 106, poz. 680, Nr 123, poz. 779 i Nr 141, poz. 943 oraz z 1998 r. Nr 106, poz. 668) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o najniższym wynagrodzeniu, należy przez to rozumieć:

- 1) stawkę najniższego wynagrodzenia za pracę pracowników określanego odrębnymi przepisami — w stosunku do policjantów objętych obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalnym i rentowym,
- 2) kwotę stanowiącą 85% stawki, o której mowa w pkt 1 — w stosunku do policjantów nie objętych obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalnym i rentowym.

§ 2. 1. Policjantowi, któremu zlecono na piśmie wykonywanie zadań wykraczających poza obowiązki służbowe, polegających na obsłudze codziennej po-

wierzonego mu do prowadzenia sprzętu transportowego, przysługuje — za każdy dzień wykonywania tych czynności — dodatkowe wynagrodzenie w wysokości:

- 1) za obsługę codzienną transportera opancerzonego, samobieżnego miotacza wody lub gazów łzawiących, autobusu, samochodu ciężarowego i samochodu specjalnego lub specjalizowanego na podwoziu samochodu ciężarowego o ładowności powyżej 2,5 t — do 1,3% najniższego wynagrodzenia,
- 2) za obsługę codzienną samochodu nie wymienionego w pkt 1 oraz łodzi motorowej, ciągnika rolniczego lub ciężkiego sprzętu budowlanego — do 0,9% najniższego wynagrodzenia,
- 3) za obsługę codzienną motocykla lub innego sprzętu transportowego nie wymienionego w pkt 1 i 2 — do 0,4% najniższego wynagrodzenia.

2. Łączna kwota dodatkowego wynagrodzenia za wykonywanie obsługi codziennej danej jednostki sprzętu transportowego nie może przekroczyć dziennie kwoty ustalonej zgodnie z ust. 1.